

Verwijzing

Dit is een authentieke kopie van een op band opgenomen toespraak, die Bruno Gröning hield op 27 oktober 1957 in het kader van de algemene vergadering van het Gröning-Verbond van 26 tot 27 oktober 1957 in Plochingen.

Taalkundige of grammaticale correcties in de tekst werden bewust weggelaten om de authenticiteit van de bron te waarborgen.

De kleine cijfers voorafgaand aan de afzonderlijke alinea's verwijzen naar de overeenkomstige tracks van de voordrachts-cd en vergemakkelijken zo het vinden van de betreffende passage.

Verdere toespraken gegeven door Bruno Gröning met zijn originele stem zijn verkrijgbaar als CD en kunnen besteld worden via het volgende internetadres:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, Plochingen, 27 oktober 1957

”Het is waarheid, dat ieder mens voor de waarheid zou moeten staan.”

1

Het is de waarheid dat ieder de waarheid spreekt. En dit is mijn oproep aan mijn naasten, dat ook zij voor de waarheid staan, dat ook zij het goede liefhebben. Natuurlijk is het waar, dat een leven op aarde het aller moeilijkst is. De mens hier op deze aarde is bijna zoals een gevangene, en toch is hij vrij. Want de vrijheid zich vrij te kunnen bewegen, heeft God hem – ieder mens - helemaal vrij gegeven. En bovendien gaf Hij ons tevens een prachtig lichaam voor dit ene leven op aarde. Dit moeten wij koesteren en waarderen. Maar het belangrijkste is dat we eerst ons zelf erkennen en dan kunnen we verder met het herkennen van ons lichaam. En zodat we dan ook weten, wat we ons lichaam moeten geven, moeten bieden, zodat wij ons niet afsluiten, maar ons openen voor datgene waartoe wij behoren, en dat is en blijft alleen maar God. Want God heeft werkelijk voor ons, voor ieder levend wezen, de kracht hiervoor bepaald. Hier bepaalt ieder mens voor zich, hoe bereid hij is het goede in zijn lichaam op te nemen.

En wanneer een mens is verbonden met het kwaad, als zijn lichaam verstoord is, dan kan deze storing verwijderd worden door voldoende kracht op te nemen, door zich te bevrijden van alle kwaad dat hij in zijn lichaam heeft gevoeld. Hij kan vrij worden. Hij moet niet blijven proberen het Goddelijke met zijn hoofd op te nemen, maar hij kan dit alleen met zijn gevoel opnemen. Het zal niet eerder gebeuren, voordat hij zichzelf herkent en weet, wat het leven op aarde hier voor hem betekent, hoe hij werkelijk dient te gaan naar datgene waartoe hij behoort. Verval niet in het ongeloof dat God ons toebehoort. Nee, vrienden, wij behoren God toe! En dat is een heel groot en zelfs grof verschil. Zoals mensen tot nu toe geloofden dat God ons toebehoort, dat is

een arrogantie waarbij de mens nog niet in overweging heeft genomen over wat hij heeft gezegd en waar hij zichzelf in een geloof plaatst dat niet tot het goede, niet tot God behoort.

Hij die verheven is, wordt vernederd. Diegene die in de verbeelding leeft, ja, daar kan ik alleen maar zeggen, die bouwt alleen maar luchtkastelen, daar is niets. Het is zijn plicht, eerst te zorgen voor zijn welzijn, voor zijn redding. Hij moet niet steeds weer gedachten opnemen, die waarschijnlijk uit de kwade gedachten wereld kunnen komen, want deze gedachten zullen hem werkelijk tot het kwade leiden. Wij mensen hebben het niet nodig – niet de ene zoals de andere -, alleen maar naar mensen te luisteren. Mensen hebben het heel hard nodig, om naar God te luisteren. Maar het hoe, - ja, dat is de grote vraag. Iedereen staat hier voor een groot raadsel. Zoals mensen dit puur, je zou kunnen zeggen instinctief, deden of puur gevoelsmatig of dat er ineens een gedachte bij hen opkomt: doe dit, doe dat, en de mens dit meteen als goed ervaart en overgaat tot actie, dan zal hij het bereiken, want hij is immers degene die het werkelijk doet. Want het doen, dat betekent doen en willen – dat is ook een verschil.

Deze bereidheid, die de mens heeft daar hij het goede verwacht, dan dient hij de Goddelijke bereidheid te hebben, deze Goddelijke bereidheid in zich opnemen en toch gebeurt er niets, als hij niet onmiddellijk handelt. Hij moet het gewoon doen. Hoe vaak heb ik mijn medemensen niet gesproken, die zeiden: Ik weet het niet, het kwam zo plotseling, het drong tot me door dat ik dit deed. En nu denk ik... Daarvan zou ik honderden van onze medemensen kunnen opnoemen, zoals ze mij later vertelden, dat ze toch tot verlossing werden geleid.

2

Ik denk aan een meisje dat toen nog geen 20 jaar oud was. Ze was meer dan tien jaar volledig verlamd. Ze kon niets bewegen, dit wil zeggen haar onderlichaam. De ouders waren zeer gemeen. Tot ik op een dag een brief kreeg, dat wil zeggen, uit duizenden, uit veel brieven, ik moet zeggen, miljoenen brieven. Maar ineens heb ik deze brief in mijn hand. Dat was in Herford. Toen schreven de ouders aan Gröning en schreven ook een tweede brief, die ik uit deze overvloed heb gehaald, aan een vrouw die destijds in mijn nabijheid was, die ik vandaag duizenden DM moet betalen. Deze vrouw had men in die tijd aangeboden, dat ze alle meubels kon hebben, die ze maar wilde, maakt niet uit, een complete woninginrichting, en krijgt nog veel meer, als ze het mogelijk maakt dat Gröning naar haar dochter komt. Vrienden, dat heeft jaren geduurd, maar ik kan me er nog precies aan herinneren, dat ik deze twee brieven destijds in mijn hand had en tegen vrienden zei, dit kind zal ik één, twee, zelfs drie keer in dit leven op aarde ontmoeten en dan niet meer. En zo werd het jaren later

mogelijk, toen ik al was verlost van de toenmalige omgeving in Herford. Ik heb het meisje ontmoet. Wel, beste vrienden, wat ik toen tegen de ouders zei dat wil ik hier

vandaag niet zeggen. Maar ik houd het kort, – ik heb niets anders verteld dan de waarheid; maar het was zo treffend voor de ouders, omdat ze zich tegenover hun kind niet alleen verschrikkelijk, maar dermate duivels, satanisch hadden gedragen, door wat ze hun eigen kind aandeden, door te zeggen: „Ga weg, we willen je hier niet!” Ze wilden voor mij alles verbergen. Ze zeiden niets, hun dochter ook niet. Maar dit alles kreeg ik door, toen ik in de woning van deze mensen was. Ze hebben een grote meubelfabriek, een grote meubelzaak. En toen heb ik de ouders dit voor hun hoofd gegooid: Ik moet dat eerst oplossen, wat hier opgelost moet worden, wat hier de oorzaak was voor het kwaad van hun kind. Het kwaad kwam door de ouders en ze wilden er alles voor geven: Of het kind moest genezen of ze wilden het buiten de deur zetten, ergens in een ziekenboeg.

Natuurlijk was dit typisch voor de ouders, die mij wilden overdonderen. Wat ik hun hier als waarheid zei, hebben ze toegegeven, maar ze wilden het weer goedmaken met hun meubels die zij hadden. Ik zou kunnen uitzoeken, wat ik maar wilde. Ik kon niet veel zeggen, ik heb alleen maar gezegd: Maak dat jullie wegkomen, naar degene waartoe jullie behoren, in wiens opdracht jullie hebben gehandeld, het kwade, satan.

En dit meisje – ik heb haar nader gesproken. Ik ben er echt drie keer geweest. Toen ik er de tweede keer was, heb ik gezegd: je zult verrast zijn, er komt iemand naar je toe. Hij weet zelf niet, waarom hij komt, en vraag me nu niet wie hij is. Eén ding zeg ik meteen: Hij is een goed mens en hij heeft iets over je gehoord, niet alleen dat je jong en mooi bent, nee - of niet alleen omdat je ziek bent, nee. Hij krijgt alleen maar het gevoel hier te moeten verschijnen, in opdracht van. Persoonlijk ken ik hem niet, Maar hij zal hier verschijnen, ben lief en aardig voor hem! Hij vraagt niets van je. Hij zal je vaak bezoeken, en ik zal terugkomen. En toen ik voor de derde keer terugkwam, heb ik niet veel meer hoeven te zeggen tegen dit meisje. Ik heb haar alleen maar een grote foto van mij gegeven, dat wil zeggen, dit formaat. Zeg: Zo, lief kind, zo blijf ik hier en weet ik, dat je niet zult vergeten, wat je jezelf nu schuldig bent. Ik kan het niet helpen dat ik je nu zeg, dat je met deze persoon gaat trouwen. Niet en nooit was deze gedachte opgekomen bij hun beiden, niet eens een liefdesaffaire, nee dat was het niet. En het meisje was hier verbaasd over. Ik heb deze jongeman niet ontmoet. Ik heb alleen maar gezegd: Ik blijf hier, en je zult snel hebben bereikt wat je echt naar het goede leidt, zodat je het waard bent om vrij te zijn van het kwade dat door je ouders, die in opdracht van satan hier leven en alles doen, om je ongelukkig te maken hetgeen leidt tot afbraak van je lichaam.

Ja, en dus namen we afscheid. Ik vroeg haar nog om ons te komen bezoeken, wat ze me beloofde.

Ik maakte alleen zo'n lichte opmerking: „Ik geloof – maar daarin niet.” Waarom? Omdat dit nooit gaat gebeuren. Dat wist ik gewoon.

3

En wat is er gebeurd? Dit meisje had de foto laten inlijsten, en aan haar bed gehangen. Op een dag komt de gedachte bij haar op: Haal de foto eruit! Ze neemt de foto uit het lijstje en legt de foto op haar rug, strekt haar lichaam uit in bed en in zeer korte tijd voelde ze het leven terugkomen in haar lichaam. Kort daarna kon ze uit bed komen, kon ze op eigen benen staan, kon ze haar lichaam bewegen, ze is vrij. En later heb ik gehoord dat ze inderdaad trouwde met deze goede persoon, die eerder niet wist waarom hij naar haar op zoek was. Ze zijn vandaag een gelukkig en gezond paar. Meer weet ik niet. Maar ik denk, dat wat ik hier heb gezien, voldoende is. Het is absoluut niet nodig, dat deze persoon nu komt, en je omhelst. En ik denk ook niet dat je van je medemensen dank verwacht als je iets goeds voor ze hebt gedaan, dat je hen tot goede dingen geleid hebt, dat je hetzelfde van hen verwacht, en dat ze je wellicht omhelzen. Deze beloning verwacht je niet van je medemensen, deze beloning voor het bewijzen van een Goddelijke dienst – een dienst van God -, die wordt door God beloond. Hier op deze aarde verwacht ik ook geen beloning. Ik hoef maar één ding te doen, en dat is alle mensen die van het goede zijn afgedwaald, terug te brengen waartoe ze behoren.

En zo zou ik verder kunnen gaan, beste vrienden, maar in dit geval heb ik niets nieuws verteld. Jullie hebben zelf zoveel prachtige dingen meegemaakt, niet alleen zelf, maar ook veel, veel van jullie medemensen, die ook van het een op het andere moment, het lijden aan hun lichaam voelden, hetgeen een kwelling werd, zodat jullie het lichaam niet meer zo konden gebruiken, zoals het de bedoeling was. Ook dit wordt goed beloond, beste vrienden, maar deze beloning kan en mag ik jullie nooit geven. Want hier hebben jullie zelf veel goeds gedaan, en juist omdat we hier vandaag samen zijn, juist omdat jullie niet alleen uit Duitsland komen, maar ook uit - ons buurland – vrienden uit Oostenrijk, die precies het zelfde goede hebben ervaren, niet alleen aan zichzelf, maar ook aan het lichaam van hun dierbaren. Ik ben helemaal niet verbaasd zulke mooie dingen te horen, die sommigen van onze medemensen al hebben meegemaakt.

Natuurlijk moeten we allemaal tot actie overgaan en daarom ben ik hier, dat is mijn enige taak. Ik heb wel is waar een beroep en daarom zeg ik: ik ben maar een timmerman. Maar ik heb ook een geweldige roeping. Ik heb een grote verantwoording. Deze verantwoordelijkheid ben ik aan niemand verschuldigd. Aan geen enkel mens hoef ik rekenschap af te leggen. Want wat ik hier doe, is mijn

missie. Ik ben me ervan bewust dat ik hier ben, en ik moet strikt volgen, wat jullie allemaal moeten volgen. Ook God heeft jullie hierheen gestuurd, alleen beseften jullie dit niet. Zoals veel mensen, dachten ook jullie het leven hier op aarde zo in te richten en eenvoudig zo te leven zoals de wereldse inrichting hier tot stand is gekomen. Daarom wil ik er nu niet toe overgaan en praten over duizenden jaren terug, hoe mensen hier niet iets creëerden, maar dat wat zij de aardse, wereldorde noemen. Orde moet overal zijn. Maar juist daarom, beste vrienden, omdat de mens – mens horig - is geworden, want tot nu dacht hij, hij moest luisteren naar de mensen en de mensen volgen. Zelfs zijn ouders moet hij volgen, of ze nu gelijk hebben of niet. En zodoende zijn jullie dan ook onderdanig aan je ouders, aan iemand die ouder is, dat wil zeggen, die langer op deze aarde is.

Ik vraag me af: Wie geeft wie het recht, als hij langer op deze aarde is, een nieuwe burger van de aarde te tiranniseren, door hem te bevelen wat hij hier te doen en te laten heeft?

Het is waar, wanneer men de mens het Goddelijke onderwijst, dat hij dan ook datgene volgt wat iedereen dient te volgen en dat hij zo leeft in de Goddelijke orde en daarna alles wat God hem heeft gegeven en hoe God hem hier leidt, dan zal hij, mits hij niet naar mensen luistert, meer medemensen kunnen leiden. Maar de meeste mensen zijn zo misleid door mensen, dat ze tegenwoordig niet meer weten wat ze moeten doen. Ze weten niet meer wat goed is en ook niet meer wat slecht is.

(Stilletjes aan de kant): Doe wat rustiger!

4

En juist daarom, beste vrienden, omdat mensen het verschil niet meer kunnen zien, alleen dit: als het al behoorlijk laat is, dan beseffen ze dat hun lichaam hen niet meer volgt, dat er geen bevelen meer worden opgenomen en dat hij zijn lichaam niet meer kan bewegen zoals hij tot nu toe gewend was. Dan realiseert hij zich dat het lichaam zwak is geworden, geen energie meer heeft, dat de mens hulpeloos en inactief is geworden, zodat alles wat hij in zijn lichaam waarneemt een kwelling voor hem is, dat hij pijn voelt, en dan, het gevaarlijkste wat er dan gebeurt: omdat mensen hem hebben weggerukt uit de Goddelijke leiding weet hij nu niet wat hij wel en niet moet doen. Hij wordt daadwerkelijk hulpeloos en gaat dat doen wat daarna pas echt een verder probleem voor hem zal worden. Hij probeert al het mogelijke. Hij blijft luisteren naar mensen. Hij gaat naar ze toe en zegt: Help me alsjeblieft, zeg me wat ik kan doen. Ik heb zoveel pijn. Ik kan mijn lichaam niet gebruiken. Ik ben gebonden aan het bed en heb ondraaglijke pijn.

En dan komt de ene na de andere, die niets meer weet – alleen maar één ding, dat hij door het kwaad nog niet is opgenomen – hij zegt dan: Ik heb hier en daar gehoord – probeer dit, probeer dat, en als dat niet helpt, probeer dat dan! Meer kan ik je niet vertellen. En weer komt de een en de ander en geeft hem ook deze raad.

Ja, vrienden, dat is het beste bewijs dat de mens echt uit Gods hand is geraakt, dat hij zich hiervan heeft losgemaakt en niet meer geleid kon worden, omdat hij te nieuwsgierig werd op deze aarde en alleen maar naar mensen luisterde. Men zegt ook: men kan geen twee heren tegelijk dienen. Ook zegt men: je kunt niet op twee bruiloften tegelijk dansen. En zo is er nog veel, veel meer. En als ik nu de mooie, prachtige woorden van onze vriend Riedinger¹ herhaal, die hij op papier heeft gezet, waarvoor ik hem hartelijk dank, ik kan het nu toevoegen aan het archief, het is zeer waardevol, maar slechts weinig mensen horen dit. Net zoals Albert Schweitzer, die naar het buitenland verhuist om weer zijn weg terug te vinden naar de natuur, dit wil zeggen terug naar God, en hoe hij de leringen in zich opnam, hoeveel inspiratie hem werd gegeven en hoe hij zich liet leiden door de Hand van God en niets anders dan datgene, dat alle mensen zouden moeten doen. Er zijn maar heel weinig mensen hier op deze aarde die God volgen.

Helaas had ik dit jaar geen geluk toen mijn vriend Albert Schweitzer hier in Duitsland was. Ook niet toen hij in Frankrijk was. Ik was wel in Frankrijk. Maar ik heb hem niet getroffen, omdat ik er te laat achter kwam en ook te ver weg was van de plek waar hij verbleef. Het mocht niet zo zijn – nog niet. Of dit ooit zal gebeuren, daarover hoeven jullie en ook ik me geen zorgen te maken. Als je hier werkelijk onder leiding van God bent, dan leidt God de een naar de andere. Maar de mensen hebben het recht niet om dat te eisen – ook ik niet - , dat dit nu mogelijk moet zijn, dat ik deze persoon ontmoet. Ik heb alleen zijn grootheid, de grootheid van zijn geest, wie hij zelf is herkend. Het is moeilijk voor mensen, dit ook in hun naasten te herkennen. Kijk niet naar zijn lengte, kijk niet naar zijn kleding, kijk niet naar zijn beroep, kijk niet naar al dat wat hij op deze aarde bezit, maar kijk in zijn hart. Voel. Heb je het gevoel hij is goed, of niet?

Besteed meer aandacht aan je lichaam, beste vrienden, volg je gevoel dat God ons heeft meegegeven! En zo zullen jullie je naasten ook beter begrijpen. Jullie zullen niemand veroordelen.

¹De toespraak die Herman Riedinger hield op 26 oktober 1957 bij de opening van de Bondsdag in Plochingen kan worden bekeken op het volgende internetadres:
www.bruno-groening-stiftung.org/vortrag-bei-der-dritten-bundestagung-des-groening-bundes

Alleen hij oordeelt, die niet in staat is, zijn naaste te beoordelen. En ik moet het nu nog een keer zeggen, hoe moeilijk het hier op aarde is, hoe lang het duurt voordat mensen begrijpen wat goed is, dat wil zeggen, alles in zich opnemen wat hen toebehoort, wat God voor hen heeft bedoeld. Hoe moeilijk is het om op deze manier begrip te hebben voor je naaste en daarom zeg ik ook: wie kent zijn naaste maar zichzelf nog niet; als hij nog niets over zichzelf weet en alleen maar luistert naar mensen die hem blijven beïnvloeden en dat hij dat dan volgt omdat hij niets anders wist, en hij het ook doet, dit wil zeggen, omzet in de daad en dit is weer schadelijk voor hem, beschamend, omdat hij door het kwaad is gegrepen. En daarvoor, beste vrienden, wil ik jullie waarschuwen, Ik wil jullie bevrijden. En jullie worden vrij. Maar daarvoor moeten jullie veel, veel meer kracht opnemen. Jullie eerste plicht en verplichting is jezelf herkennen, tot zelfkennis komen, zou je zeggen, en dwars door je lichaam heen kijken. Daarom adviseer ik immers iedereen: Let op je lichaam! En dan zul je niet iets, maar dat voelen, wat er gebeurt... hier in jouw lichaam.

5

En als de mens deze ervaringen aan zichzelf, in zijn eigen lichaam verzamelt, als hij de levenservaringen niet vergeet, maar alles wat hij hier meemaakt, zou voor hem de grote les moeten zijn, zodat hij moet weten, wat hij mag doen, wat hij doen moet, en wat hij niet mag doen. Hij moet zich niet met het kwaad bezighouden, hij mag niet meer mens -horig zijn, maar God -horig. Ook hetgeen ik zeg, hoeven jullie niet voor waar aan te nemen. Maar sommige dingen blijven hangen, als jullie zelf zeggen: *Ja, hij heeft gelijk. Ik moet meer aandacht besteden aan mezelf, aandacht besteden aan mijn lichaam en zorgen voor het welzijn, voor het heil van mijn lichaam, om alles in mij, in mijn lichaam op te nemen, wat God ervoor, dat wil zeggen voor mij, dus ook voor mijn lichaam heeft bedoeld.* Dat is de eerste plicht die de mens hier op aarde, in dit leven, moet vervullen.

Als baby hoeft niemand je te zeggen, dat je je lichaam moet voeden. Niemand hoefde het te zeggen – niemand kon het zeggen, want je begreep de gevestigde wereldburger niet – al was het je moeder, je begreep ook haar niet, niets wist je – maar één ding wist je: waarom de mond er was en dat deze je lichaam voedde. Dat, beste vrienden, zou voor jullie stof tot nadenken moeten zijn. Niemand heeft jullie iets verteld. Dit is het mooiste, beste en grootste teken dat de mens alles van God heeft meegekregen. En als hij altijd zo'n klein kindje blijft en echt alleen dat doet, wat hij moet doen, zorgen voor zijn lichaam – prachtig! En dat hij zijn eigen ervaringen verzamelt en dat hij dan ook naar zijn naaste kan gaan,

zoals vandaag hier Albert Schweitzer.

En zo zijn er nog zoveel andere medemensen, maar niet teveel van deze grootte, die hetzelfde doen, die hun ervaringen doorgeven aan mensen, door hen keer op keer te vertellen wat ze moeten doen, dat ze dat doen wat zij zichzelf verschuldigd zijn en dat ze uit dit leven lering moeten trekken. Ik sta versteld over hetgeen vriend Riedinger hier zei over onze vriend Albert Schweitzer. Dit heb ik nog nooit ergens gelezen, of gehoord, en juist daarom, omdat ik het vandaag mocht horen, hoe mooi en hoe goed het is, dat vriend Riedinger het heeft opgevangen, hier vastgelegd en ons heeft meegegeven op onze weg.

Ik mag niet alleen voor mezelf spreken. Ik mag niet voor mij spreken, maar ik moet voor jullie spreken. Ik mag niet over mijn lichaam praten. Ik moet over jullie lichaam praten. Want daar gaat het om. En juist hier, beste vrienden, ligt zoiets groots. Is het niet geweldig, hoe je voor het eerst hier in deze gemeenschap werd opgenomen, dat je zo'n merkwaardig gevoel waarnam en dat je toen ook het geloof in je opnam, nu zal er orde zijn – je zult gezegd hebben: Nu zal ik gezond worden – en ik zeg: Nu komt er orde in je lichaam, want het had kracht nodig. Hoeveel kracht, hoeveel energie je dagelijks verbruikt, is nog niet duidelijk. Iedere gedachte, slechts één gedachte om op te nemen, daar heb je al heel veel energie voor nodig. Het is hetzelfde als ik je even vergelijk met een radio. Hier heb je, omdat het apparaat is ingesteld op 220 volt, dit stroombereik, deze stroomsterkte nodig, zodat het apparaat, dat wil zeggen ... dit technische wonder in staat is om de zendgolf - de golf van de zender, die de zender draadloos zendt - te kunnen opnemen. Omdat op het station een stukje draad en bij de ontvanger een stukje draad zit en hoe groot de opening ook is - zodra het apparaat is afgestemd op de golflengte, neemt uw apparaat de zendgolf op. Het wordt voor u afgespeeld via de luidspreker.

Welnu, beste vrienden, dit moet jullie toch aan het denken zetten hoe dit mogelijk is. En nu vergelijken wij ons niet met een technisch wonder, dat wil zeggen we kunnen het vergelijken, om ervan te leren. Wordt wat je werkelijk bent – geen technisch wonder, maar een Goddelijk wonder. Zeker kan de mens Gods zending in zich opnemen, God zendt namelijk op een bepaalde golflengte waarop jullie je dienen af te stemmen.

Ik geef jullie nog een vergelijking: als je naar, laten we zeggen, de Amerikaanse zender op je apparaat wilt luisteren, dan zal dat hier niet mogelijk zijn. Als ik nu zou vragen, wie heeft de uitzending rechtstreeks ontvangen? Wie kan ja zeggen? Ik zeg dat niemand dit kan. Wie ja zegt, wist niet eens, dat de uitzending vanuit Amerika hier werd overgenomen door een Duitse omroep en dat jullie daardoor in staat waren dit opgenomen programma van de Duitse omroep te ontvangen.

Maar hiervoor zijn de apparaten hier nog niet gemaakt. Er zijn een paar mensen die de hele wereld kunnen afluisteren, dat wil zeggen, die hebben een apparaat

waarmee ze alle uitzendgolven kunnen ontvangen. Maar dat hebben jullie niet in huis. Als je ja zegt, dan zeg ik, dat is een misvatting. Nu zul je het hier begrijpen: het hoofdstation, laten we zeggen is in Amerika, zodat jullie in staat zijn ook de uitzending van de Amerikaanse zender op te nemen, moet deze uitzending via een Duitse zender die er tussenin ligt worden opgenomen en doorgestuurd. En dan zijn jullie in staat deze uitzending op te nemen.

6

Zo is het ook met de weg van God naar de aardebewoners – ik noem ze, burgers van de aarde, die ze hier zijn -, die erg ver is. Jullie beschikken nog niet over de energieën om in staat te zijn, omdat jullie je lichaam nog niet volledig benutten, omdat jullie je nog niet gerealiseerd hebben, dat ook in jullie een versterker is, dat jullie in staat zijn de uitzending van God rechtstreeks te kunnen opnemen. Daarom ben ik hier, om jullie ervan te overtuigen dat jullie straks ook in staat zullen zijn de uitzending rechtstreeks te kunnen ontvangen. Deze uitzending wordt jullie vandaag toegezonden. Ik zit er tussenin, ik ben de zender naar de aarde, die niets anders te doen heeft dan de uitzending op te nemen en ik kan het niet anders doorgeven dan hoe ik het ontvang. En jullie kunnen niets anders ontvangen. Net zoals je hier niet teleurgesteld zult zijn, zo'n technisch wonder, zowel gisteren als vandaag, jullie horen verder niets en weten niet dat het geluid hier wordt opgenomen. En op deze geluidsband, die hier aan een stuk draait... terwijl ik hier spreek, wordt het geluid opgenomen. En zo waarheidsgetrouw als ik hier spreek, zo waarheidsgetrouw, zo eerlijk is dit technische wonder, neemt alles op en speelt het af. Het kan niet worden vervalst, tenzij de buurman hier komt en woorden toevoegt, dan zijn ze daar ook – maar er is al een storing.

Maar we willen een zuivere, heldere uitzending hebben en een zuivere ontvangst. En daarom moet het rustig zijn. Rustig zoals nu, dan is het mogelijk. En als jullie ook het goede willen, dat betekent dat ik de verbinding voor jullie tot stand breng, zodat jullie de directe uitzending ontvangen. Maar hiervoor moeten jullie eerst worden opgeladen, en daarvoor hebben jullie voldoende energie nodig voordat jullie er zelf toe kunnen overgaan. En deze verbinding of deze uitzending kunnen jullie via de tussen - of via de aardezender ontvangen. Hetzelfde kan ook met jou en via jou gebeuren, zoals het hier gebeurt. Dat is hier mijn werk, dat is hier mijn missie. Het zullen honderden of zelfs duizenden mensen zijn, zoveel zenders, zoveel aardse zenders, die God niet nodig heeft. Maar dat er hier en daar iemand is die dat gemakkelijker overbrengt, hoewel hij zelf zwakker is en deze verre zending niet zo

opnemen kan. En daarom moet ik weer terug naar een vergelijking: Als je maar een kleine radio hebt dan is het onmogelijk de uitzendingen van Hamburg op te nemen. In Hamburg kan men de uitzending van hier niet opnemen, als hij het apparaat zelf heeft. Het apparaat is te zwak, haalt dit niet, is niet sterk genoeg. Als je er een extra versterker in aanbrengt, dan is het goed. Maar bij ons, in ons lichaam is het niet nodig een versterker te installeren, want die hebben we. Maar jullie, beste vrienden hebben hem nooit gebruikt. Jullie wisten hier niets van.

Dus, ik denk, door deze vergelijking kunnen jullie beter begrijpen hoe dit nu mogelijk is. Niet iedereen kan dit, niet iedereen kan schakelen, worden bewerkt, dat wil zeggen zo volwaardig worden, dat ook zij een zendstation worden. Ik hoef hier geen bewijs voor te leveren, want alles wat ik doe, in dit werk zijn de bewijzen. Zelf denk ik dat het niet nodig is, zoals ik gisteren zei, om de autoriteiten te benaderen. En toch moet ik nog meer doen, omdat jullie daar ook echt niets aan kunnen doen. Dat heb je nog niet in je. Maar zoals ik vrienden de waarheid vertelde en zij dit ook als waarheid aannamen, en dit aan hun eigen lichaam konden voelen, zodat ze later, bij het zien van de waarheid, deze waarheid zo ter harte namen dat ze zeiden: Dat is een geweldig gevoel. Ik zou hier vandaag zoveel kunnen vertellen van enkele vrienden, hoe ze de orde in hun lichaam weer hebben herwonnen. Ik weet dat mensen leven in de overtuiging, dat ik persoonlijk – wat jullie hieronder verstaan – er altijd bij zou moeten zijn. Dat is onjuist, vrienden. Als we vandaag heel kort aan iets denken en er ook echt toe overgaan dat wij, dat jullie allemaal, ook het goede willen, het goede volgen, dat wil zeggen, God volgen, dan hebben jullie succes. Trek hieruit jullie lering!

7

En weer moet ik zeggen: Juist omdat we mevrouw Thomsen weer in ons midden hebben, is ze niet God, ik immers ook niet – alleen Goddelijk. Maar het feit dat ze volgde, dat ze alleen deed, wat ieder mens moet doen, hierdoor zijn deze successen tot stand gekomen, en daardoor hebben mensen verlossing ervaren. Het was zo'n klein tussenstation, voor hen was het anders niet mogelijk geweest. Ze waren gelijkwaardig aan dit kleine apparaatje en hadden het tussenstation nodig. En dus was vandaag mevrouw Thomsen, zoals veel vrienden hier uit onze kring, degene die – het goede, de Goddelijke wensen – in zich opnam en het doorgaf: Ik wil het goede voor hem. Ik wil orde voor hem. Ik wil alles voor hem dat hem echt beweegt om goed te doen. Want ik denk dat hij dit wil. Maar hij kan niet geloven, en daarom geloof ik voor hem, totdat hij kan geloven.

Dat is waar het hier om gaat, beste vrienden. Niet dat je in een verbeelding leeft dat het zus en zo zou moeten zijn – fundamenteel onjuist! En dit moet ik vandaag ook grondig bewijzen: het is volkomen verkeerd als jullie een twijfelachtige vraag stellen, of het mogelijk is dat die en die nog geholpen kunnen worden. Jullie zullen van mij maar één woord horen: nee! Waarom? Ik ga niet in op deze twijfel, dat is geen verbinding tussen mij en mijn naaste, want hij, diegene die vraagt, gelooft immers niet. Hij twijfelt. Hij hoeft het niet eens uit te spreken, hij hoeft zijn harte wens niet uit zijn mond, niet over zijn lippen te brengen, nee. Gehoor geven aan zijn harte wens en echt geloven dat je je naaste kunt helpen. Dan gebeurt het. Er hoeft geen lettergreep over zijn lippen te komen, dat is niet nodig. Beste vrienden, nu ik dit punt heb bereikt, zou ik duizenden van jullie medemensen kunnen opnoemen, wat zij hebben gedaan en hoe ze daardoor verlossing hebben ervaren, en daarna zeiden: er is een wonder gebeurd. Natuurlijk wordt de mens geleid. Hij moet weer teruggedleid worden naar het goede, naar God zelf, waar iedereen bij hoort. En dat is hier de opdracht, niet alleen mijn opdracht, maar de opdracht van ieder mens, als hij het goede, het Goddelijke verwelkomt, als hij het wil. En vandaag ben ik verheugd, te kunnen zeggen: ik ben niet meer alleen. Kortom, niemand kan betwisten dat mevrouw Thomsen veel mensen naar verlossing heeft geleid, en het wordt ook niet betwist.

Maar ik ga nu terug: toen ik als nieuwe burger op deze aarde was, voelde alles zo verschrikkelijk voor me. Ik wilde hier niet blijven. Ik zeg nu "God" tegen jullie maar soms anders. Waarom heb je me hierheen gestuurd? Ik wil hier niet blijven! Hier voel ik alleen maar het kwade.

Dit kan niet zijn, ik wil hier niet zijn!

Natuurlijk was ik niet omringd door mensen. Zodra ik op eigen benen kon staan, en mijn voeten zelfstandig kon bewegen, dit wil zeggen, mijn lichaam bewegen kon, ging ik naar het nabijgelegen bos om alleen te zijn, om vrij te zijn van mensen. Ik wilde niet. Ik wilde hier niet blijven. Ik zei: nee, dat kan niet! Ik kreeg een antwoord, een goed antwoord. Ook zei ik: ik wist dit niet. En vandaag hoor ik hetzelfde van mijn medemensen, achteraf, als ze de waarheid ervaren: dat heb ik niet geweten. Ja, ook ik heb het in het begin niet geweten. Ik zei, hoe afschuwelijk is het hier toch, dat er zoveel kwaad in de mensen zit, en zoveel goeds in de dieren. In de planten zit het ware Goddelijke, waarvan we kunnen genieten. Maar vanaf hier, beste vrienden, heb ik er niet meer tegen gesproken. Vanaf dat moment was ik mij bewust, waarvoor ik hier ben. Vanaf dat moment wist ik wat mijn taak hier is: ik ben niet in dienst van mensen, maar alleen in dienst van God, meer niet. En ik doe hier alleen datgene, wat ik moet doen. Ofschoon mensen dat nog niet echt begrijpen kunnen – hindert niet. Dat moet je allemaal voor lief nemen. Dit is het beste teken dat er al lang mensen op deze aarde zijn. Het bewijs hiervan: het lichaam, hoe oud is dit, - en ze hebben nog

niets geleerd, maar raken in plaats daarvan steeds meer verslaafd aan het kwaad, steeds meer kwaad wordt opgenomen.

Ja, beste vrienden, als dit zo zou doorgaan... zij hebben God verlaten en voelden zich door God in de steek gelaten. Maar nu worden jullie teruggeroepen.

8

Nu moeten jullie de weg gaan, die voor jullie allemaal is bepaald, niet door mij, maar door God. Hoe vaak heb ik het jullie gezegd, dat ik niet mens -horig ben. Ik veroorzaak geen onenigheid hier op deze aarde, alleen vrede. Ik begrijp dat er onrust kan ontstaan, omdat men mij nog niet begrijpt. En het gebeurt zelfs als mensen de waarheid nog niet fijn vinden en nog niet kunnen aanvaarden, wat waarheid is. Toch zijn ze in waarheid hier, in waarheid hier op deze aarde. In werkelijkheid hebben ze toch hun eigen lichaam, waarover ze kunnen beslissen. In werkelijkheid is alles beschikbaar, alles is door God zo bepaald, dat wij het alleen maar in ons lichaam hoeven op te nemen. Als je vrede in je hebt, kun je die ook doorgeven. Het moet natuurlijk de echte vrede zijn. Niet zomaar vrede met de ene buurman, of dat men alleen maar tevreden is met zichzelf, en met zijn naaste nog niet, nee. Hij moet de werkelijke hemelse Vrede in zich dragen, om die door te kunnen geven. En de mens moet tot de orde worden geroepen, zodat hij ook weet wat orde is. Want de wanorde heeft hij zelf genoeg waargenomen aan zijn eigen lichaam.

Wel, beste vrienden, als iemand denkt, dat ik veel weet, zeg ik: nee. Ik weet niet veel. Het is weinig. Datgene, wat ik weet, is alleen dat wat mensen vandaag nog niet kunnen weten. Meer weet ik niet. Maar jullie dachten, het zou zo moeten zijn, zoals jullie vroegen. Zo zou ik het jullie meteen moeten geven, zoals jullie in het aardse leven zijn. Zou willen zeggen, als jullie een glas water willen, dat je gastheer jullie dit zal geven. Hij kan jullie dit niet meteen geven, omdat hij dit niet bij de hand heeft, hij zegt: een ogenblikje. Hij zal dit eerst moeten gaan halen. Hij stuurt zijn gast niet naar de waterleiding of hij stuurt zijn gast niet naar..., in de kast waar hij de fles met vloeistof of de kan met vloeistof heeft staan. Hij bedient hem, want het is zijn gast. Zo bedient God ons ook. God is onze gastheer. Maar we moeten dit dan ook in ons opnemen. De mens verlangde het onmogelijke. Hij verlangde van zijn naaste hij zou hem dat meteen geven. Als hij hem dit niet meteen kan geven, dan is hij niet goed, dan gelooft hij niet in hem. Dan gelooft hij ook niet, dat het een goedhartig mens is. Dan gelooft hij ook niet, dat het een mens is, die hier is in de wil van God – gelooft hij niet. Waarom? Omdat hij zich heeft aangepast aan wat mensen hem met de paplepel hadden ingegeven, een lang aards leven geïndoctrineerd. Hij leefde in de overtuiging het moet zo zijn. Hier eist hij. In het aardse, wereldse weet hij dat zijn gastheer hem dat eerst moet aanreiken en zegt: Kom, hier heb je een drankje.

Zelf heb ik ook een lichaam. Als ik mijn lichaam dat wil geven wat het nodig heeft, dan kan ik dit doen, daar heb ik immers dit lichaam voor, mijn lichaam. Ik moet aan de slag. Ik moet dit in mijn lichaam opnemen, ik moet het willen. Als ik hierbij mijn mond gesloten houd, is het niet mogelijk. Als ik het glas niet naar de mond breng, kan het niet. Dan zal ik het ernaast gieten.

Dus zal ik het juiste moeten doen, om het lichaam dat te geven wat het nodig heeft. Ik mag niets verlangen, ik kan het allemaal zelf krijgen.

Verlangen jullie, dat het glas nu naar jullie toe komt! Alsjeblieft: uit mijn hand naar jullie! Denken jullie dat dit mogelijk is? Ondanks dat de geest de materie bepaalt, maar alleen voor zover hij ze heeft gemaakt, heeft gevormd, dat schiep en ook zijn bestemming heeft gegeven omdat mensenhanden dit gemaakt hebben. Wij kennen het lot van de mensen, met welk doel de mens het een en het ander heeft geschapen, omdat de geest de materie bepaalt. Maar dat weten jullie allemaal, wat mensenhanden hebben gemaakt. Waarom weten jullie niet, wat God heeft geschapen? Waarom geloven jullie niet, dat God jullie heeft geschapen? Waarom geloven jullie niet, dat jullie hier gast mogen zijn op deze, op zijn aarde? Waarom niet? Waarom gelooft u niet dat hij alles teruggeeft wat u weer op orde brengt, dat wil zeggen, u terug leidt naar God, u bevrijdt van dit leven op aarde? Zodat u dan van deze wereld in..., in het hiernamaals kunt wandelen. Waarom geloof je niet? Geloven jullie nog niet in jullie naasten? Geloven jullie vandaag ook niet aan Gröning – Gröning is alleen dit lichaam! Maar geloof in jezelf, beste vrienden! Als je weer in jezelf kunt geloven, geloof je ook in je naaste; en laten jullie Gröning nog steeds aan de kant staan. Maar geloof, als je de hulp, het heil aan je eigen lichaam ervaart, dat ook jij in staat bent, je naaste te helpen, zodat ook hij genezing aan zijn eigen lichaam zal ervaren. Geloof het!

Ik weet dat niemand van jullie Gröning kan helpen. Ik luister niet naar jullie. Want datgene, wat jullie hebben, als ik dat oppak – ik voel alles – ik neem al jullie zorgen, alle leed weg. Dat hebben jullie nog niet gemerkt. Maar één ding is jullie opgevallen, jullie zeiden: *in uw nabijheid heb ik geen honger, heb ik geen slaap, heb ik geen klachten, dan gaat het mij goed. En naderhand, twee, drie dagen later, oh dan is er een revolutie in mijn lichaam, waar ik nooit in heb geloofd. Ik nam de kracht op zonder het te weten, en deze kracht werkte in mij, in mijn lichaam, en leidde tot de daadwerkelijke orde. Hij, het lichaam, heeft nu de verlossing ervaren. Prachtig!*

Maar als ik nu de gedachte zou opnemen, zoals jullie zo vaak doen als het tijd is: *Tijd om te eten!* Ja, dan zou ik moeten stoppen met praten, dan moet ik eten, dit wil zeggen, jullie zeggen „eten” - mijn lichaam voeding geven. Ik neem deze gedachte helemaal niet op. Want zoveel heeft het lichaam helemaal niet nodig.

Zoals het apparaat niet meer dan 220 volt nodig heeft. Als het meer stroom krijgt het apparaat, net zoals de radio, bandrecorder, stofzuiger of wat het ook is, of hier het

gloeiend lichaam, dan zou het apparaat breken. Het zou verbranden. Precies hetzelfde zou met jullie gebeuren, als jullie meer binnen krijgen dan jullie lichaam nodig heeft. Jullie zouden steeds meer verlangen. Denk je dat dit goed is? Jullie weten als jullie teveel eten, dat je je maag verpest.

En juist daarom, beste vrienden, zou je een echte les moeten trekken uit al het leven op aarde. Dat is het allerbelangrijkste. En geloof, als je de verlossing gedeeltelijk of volledig hebt ervaren, het ligt allemaal in eigen hand. Jullie kunnen alles hebben. Jullie kunnen ook alles kwijtraken. Je verliest al het goede, als je maar één enkele kwade gedachte in je opneemt. Dan heb je geen verbinding meer. Dan verlies je al het goede, het Goddelijke weer. Dan verdwijnt het uit je lichaam, omdat het daar dan niet blijft. Jullie beslissen immers over je lichaam. Jullie nemen op dit moment het kwaad in je op, en pas dan voelen jullie, dat je, dat wil zeggen je hele lichaam, door het kwaad wordt gegrepen en dat je niet langer meer baas bent over je lichaam. Dan moet eerst iemand komen en je de hand opleggen. Hij moet dicht bij je lichaam zijn, heel dichtbij, zodat de stroom, de levensstroom, die je echt de genezende stroom kunt noemen, in je kunt opnemen en deze naar genezing leidt. Hoe vaak hebben mensen dit meegemaakt. Als je je naaste aantrof, die hoofdpijn of een ander kwaaltje had en zei: *Nou, rustig maar, ik ben bij je, dan komt het wel goed*. En hij gelooft ook als hij dit zegt: *Het komt weer goed, het gaat weer voorbij*. En inderdaad, als hij zijn hand weer weghaalt, zegt de betrokkene: *laat alsjeblieft je hand liggen, het doet me zo goed*. – *Goed, als het zo goed voor je is, dan doe ik het nog een keer*.

Luister vrienden, ik hoef geen lichaam aan te raken, dat weet u toch, maar u, als u het hebt gedaan, ook al in dit aardse leven hebt u ervaring opgedaan, maar weer opzij gelegd. Maar het is de waarheid. Dat wat een moeder zo graag doet, of dat de echtgenoot tegen zijn vrouw zegt: *ja, het komt wel goed, want ik denk dat het over gaat, moeder: het komt wel weer goed!* Nu denkt de moeder: *de vader zegt het. Hij is immers sterk, hij is verstandig, wat hij zegt dat is waar; dit heb ik reeds ervaren, dus dit geloof ik!* Zie je, hier komt het geloof en inderdaad: moeder wordt gezond. En andersom als papa ziek is. En het is niet anders als het kind ziek is. De moeder kan haar kind meer geven, meer dan het kind de moeder, omdat het kind ook reeds bevuild is. Maar een kind, dat nog niet bevuild is, dat nog niet is beroofd van het natuurlijke Goddelijke, kan iedereen, kan velen helpen. Kijk, vrienden, en nu ga ik nog een keer terug, jullie zouden zeggen, naar mijn jeugd: dat ik niet naar mijn ouders luisterde, nooit gehoor gaf aan wat ze van me vroegen. Het was zwaar, het was moeilijk - het pak slaag - , terwijl de ouders het niet begrepen.

Het was me wat, en toch heb ik het geduldig verdragen. Ik ben niet zo slecht. Ook hier zal ik de laatste zin nemen: zij wisten het niet. Maar ik wist, toen mijn moeder, dit wil zeggen, mijn biologische moeder haar lichaam hier verliet. Kort daarvoor zei ze tegen me: *Jij gaat alles voorbereiden voor je verjaardag*. Maar ik zei het tegen mijn broers en zussen: *over een half uur zal ze sterven, zal ze haar lichaam verlaten*. Zij zorgt voor de verjaardagsgasten. Maar hier gebeurde er zoveel, geen dagen, geen

weken, maar reeds maanden van tevoren zei ze, toen ze tot het besef kwam: „Dat ik zo'n kind heb, heb ik niet geweten, dit kan ik niet geloven. Want ik ben toch een zondig persoon en ik kan niet geloven dat ik zo'n kind heb, dat weet, wat wij mensen niet weten. Mijn lieve jongen, mijn lief kind...” - Brunchen, zei ze – „...ben niet boos!” En ik zeg: ik ben nooit boos geweest. Dezelfde woorden waren die van mijn Vader, zowel van mijn aardse als van mijn hemelse Vader. Ik ben niet boos. Ik accepteer geen kwaad. Maar de waarheid bevestigen, beste vrienden, dat is moeilijk voor iemand die niet langer naar God luistert, maar alleen nog maar mens -horig is.

En nu, geloof ik, weten jullie, wat je taak is, waarom ik dit werk tot stand heb mogen brengen op deze aarde..., dat wil zeggen, hier in dit aardse leven, hoeveel jaren heb ik moeten wachten totdat het werd wat ik vroeger, toen ik nog geen twee jaar oud was zei: Ik ben hier zo alleen, hier wil ik niet blijven! Ik kan hier niemand vinden die iets goeds in zich heeft. Ik wilde weg van deze aarde. Kijk, vrienden, ook hier moest ik zo ver gaan voordat ik op het punt kwam echte vrienden te hebben, tenminste eerst zover, dat mensen het goede verwelkomen, dat ze het goede willen en ze ook het goede volgen. Het is niet mijn plicht en verplichting, om jullie te overtuigen. Het is jullie plicht om jezelf te overtuigen van wat je werkelijk in waarheid bent. En jullie dachten, dat het mijn plicht zou zijn, nee, jijzelf!

10

En nu, beste vrienden, het werk is gegroeid, ook al hebben we nog niet zoveel leden – dat is niet erg. De leden zijn als werelds te beschouwen, lid zijn van de vereniging, dat ze ons financieren door hierheen te komen dat we erin slagen ons te bevrijden van alle kwaad, zodat de weg vrij is, want hier moeten we alles met geld betalen.

Nu wil ik niet te veel praten, ik wil nog wat geluidsband overhouden voor onze vriend Weber, dat ik ook nog graag op geluidsband zou willen opnemen. Maar daarna kunnen we nog goede gesprekken voeren. Ik wil alleen nog maar het belangrijkste zeggen: Ik denk dat jullie nu weten, zouden moeten weten; maar als jullie nog niet zover zijn, wel weten wat hier in dit werk jullie taak is, wie jullie dienen.

Het is niet, zoals u gewoonlijk in wereldse termen zegt, ja „Grönings - werk”, nee, het is Gods werk. Nu weten ook jullie wat je taak hier is: dat jullie het eerlijke, het goed bedoelde opnemen en dat jullie, zoveel als mogelijk overtollige kracht opgenomen hebben, zodat jullie deze kracht kunnen gebruiken om jullie naasten te helpen. Jullie kunnen hem van dienst zijn. In eerste instantie zou het er zo kunnen uitzien: *kom, ik help je op weg. Kom, tot je weer op eigen benen en op eigen kracht verder kunt. Vaarwel, beste vriend.* Maar voor zover hij hulp nodig heeft, moeten wij hem helpen, en wij moeten hem hierin kunnen adviseren en instrueren, alleen door kennis. Dat is onze plicht. En deze vriend zal jullie hiervoor altijd dankbaar zijn. Hij kan je geen

loon geven. En die krijg je ook niet van diegene die je hebt geholpen. Deze krijgen jullie van God. Doe nu zoveel mogelijk goeds! Niet omwille van Gröning, maar eerst omwille van jezelf en dan je naaste omwille van God.

Jullie zijn ook hier, beste vrienden, ik weet dat jullie uitkijken naar dit uur, omdat jullie een hartenwens hebben, dat zoveel mogelijk van jullie naasten hulp krijgen, dat veel van jullie naasten zelf genezing mogen ervaren aan eigen lichaam, dus ik zeg terecht: Als jullie geloven! Maar geloven kan de mens pas dan, als hij weet, wat het woordje „geloof” is en wat het betekent. Hij hoeft mij zijn hartenwensen niet te vertellen, hij hoeft geen namen te noemen, hij hoeft me niets over de klachten te vertellen, waardoor de een of de ander van uw dierbaren getroffen is. Hij heeft één plicht en verplichting, en dat is dat doen wat hij zichzelf en zijn naaste schuldig is. Anders, wanneer de mens niet aan zijn naaste denkt, dan zou God immers één persoon naar deze aarde hebben gezonden, maar het zijn er veel in aantal. En wij moeten nu niet iets, maar dat doen, wat we hier moeten doen: wij moeten de orde weer herstellen. Hoe mensen hier de wanorde creëerden door het slechte leiderschap waardoor de wanorde is gegroeid, waarin men zich niet prettig voelde, terwijl ze er zelf al last van hadden. Jullie willen vrij zijn! Dan doen jullie het juiste en laat alles los wat jullie als slecht hebben ervaren, ook wat jullie aan jullie eigen lichaam hebben gevoeld.

Ik maak nu een einde aan wat ik zojuist heb gezegd, dat ik jullie heb meegegeven op jullie weg, daarom, omdat de geluidsband niet voldoende is, en ik wil onze vriend Weber nog ruimte laten, die ons ook nog wil zeggen, wat hij op het hart heeft, en dit is ook zijn hartenwens, om altijd dat te zeggen, wat iedereen aangaat.

Nogmaals, beste vrienden, we blijven bij elkaar, dit hoop ik niet alleen maar, maar ik geloof echt dat jullie mij nu begrepen hebben, in ieder geval jezelf. Dus nogmaals, alle liefde, goedheid – die niet van mensen komt, maar alleen maar van God.